

Нічка тиха, зорі світять,
А мороз крепить;
Циган сина до місяця
Лицем становить.

«Отак, сину мій Романе!
Отак, дурню, стій
Та з пазухи вийми руки,
До місяця грій!..»

Стоїть бідне циганятко,
Холод каменить,
А старий пішов до хати
Людей туманить.

Витуманив кусок сала,
Хліба бохунець,
Вийшов з хати та до сина —
Син як камінець.

«Ой місяцю! — циган каже.
Жаль твої краси!
Ти лиш світиш, а не грієш,
Дармо хліб їси».